

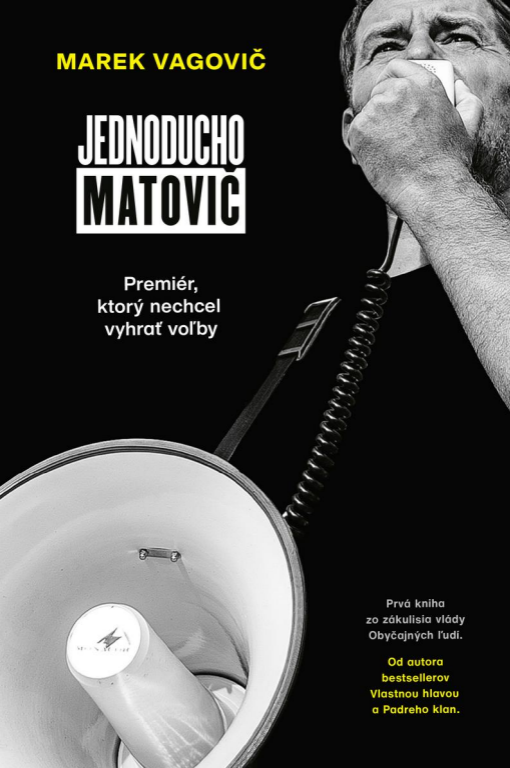
MAREK VAGOVIČ

JEDNODUCHO MATOVIČ

Premiér,
ktorý nechcel
vyhrať voľby

Prvá kniha
zo zákulisia vlády
Obyčajných ľudí.

Od autora
bestsellerov
Vlastnou hlavou
a Padreho klan.

Generálny omyl

Jedným z kľúčových sľubov novej vlády bola aj väčšia transparentnosť v rozhodovaní prokuratúry. Predovšetkým tej generálnej, ktorá je vyše tridsať rokov po páde komunistického režimu stále monokratickou inštitúciou. Jej hlava môže vstúpiť do korupčných i mafiánskych káz naprieč republikou – a de facto tak ovplyvňovať aj politický vývoj v krajine. Preto je mimoriadne dôležité, kto je generálny prokurátor, lebo má široký manévrovací priestor. To znamená, či koná v súlade s verejným záujmom, alebo zneužíva funkciu v prospech záujmových skupín.

Od koalície na čele s Igorom Matovičom sa očakávalo, že vyberie rádovo lepšieho kandidáta, ako bol Dobroslav Trnka. Prokurátor, ktorého ovládal mafián Marian Kočner, pritom odišiel z funkcie s veľkou hanbou a viacerými trestnými stíhaniaми na krku. Dnes je z neho profesionálna aj ľudská troska, ktorú by ste na ulici nespoznali. Trnka, ktorý tento rok oslávi šesťdesiatku, sa musí pri chôdzi opierať o paličku.⁵⁴ Podobne ako bývalá prominentná sudkyňa Monika Jankovská, z ktorej zostal takisto len tieň, si však môže za svoj osud predovšetkým sám.

Mimoriadnu pozornosť preto pýtalo aj historicky prvé verejné vypočúvanie kandidátov na generálneho prokurátora. Uskutočnilo sa pred zapnutými kamerami, otázky im kládli

---

54/ Plus JEDEN DEŇ, 29. 1. 2023. *Niekdajší mocný muž prokuratúry: Dnes je z Dobroslava Trnku len tieň. Čo sa deje?*

poslanci ústavnoprávneho výboru parlamentu. O dôveru pléna Národnej rady sa uchádzalo sedem kandidátov: Jozef Čentéš, Rastislav Remeta, Tomáš Honz, Ján Šanta, Ján Hrivnák, Juraj Kliment a Maroš Žilinka. Hoci niektorí poslanci boli zbytočne premotivovaní, vďaka čomu bolo vypočúvanie prokurátorov miestami nedôstojným divadlom,⁵⁵ veľa o nich napovedalo.

Verejná prezentácia vyradila už na začiatku z hry dvoch kandidátov – Čentéša a Remetu, ktorí napriek dlhoročnej praxi vôbec nezaujali. Obsahom ani formou. O niečo lepšie na tom bol Honz, ktorý sa však profiloval príliš úzko (stíhanie prejavov fašizmu). Najzaujímavejšie vystúpenia mali Šanta a Hrivnák. Prvý zanechal aj najlepší umelecký dojem, čo bola vždy jeho silná stránka. Šantovi patril kredit i vďaka kauzám ako falšovanie zmienek Markízy. Jej hlavní aktéri – Marian Kočner a Pavol Rusko – boli v tejto veci odsúdení na 19 rokov väzenia.

Hrivnák mal za sebou menej mediálne známych káuz, no zároveň povedť odvážneho pracanta. Ako jeden z mála sa postavil aj svojmu nadriadenému – dovtedy neohroziteľnému špeciálnemu prokurátorovi Dušanovi Kováčikovi. Hrivnák bol vnímaný ako čierny kôň voľby, ktorý by sa za istých okolností mohol stať generálnym prokurátorom. Nepatril síce k top favoritom: v kuloároch sa však o ňom hovorilo ako o možnom kompromise, ak sa koalícia nezhodne na jednom z dvoch silnejších kandidátov. Konkrétne na Jurajovi Klimentovi alebo Marošovi Žilinkovi. „Na jednej koalícnej rade navrhli Kolíková, Remišová a Sulík indikatívne hlasovanie. Najväčšiu podporu mali Žilinka a Kliment,“ potvrdil Šeliga.

Počas verejného vypočúvania však nemal ani jeden svoj deň. Uznávanému sudcovi Klimentovi pritažilo, že nehovoril celú pravdu o svojom vzťahu s bývalým novinárom a príslušníkom

---

55/ Aktuality.sk, 24. 11. 2023. *Udalosť týždňa Mareka Vagoviča: Grilovanie prokurátorov bolo nedôstojným divadlom.*

SIS Petrom Tóthom. V prípade Žilinku zasvietila vnímavým kontrolka už vo chvíli, keď vyšlo najavo, že je kandidátom Sme rodina. Uškodili mu tiež väzby na podnikateľa Michala Gučíka, ktoré musel vysvetľovať aj na výbore. Ako vyšlo neskôr najavo, nervózny Žilinka na vypočutí klamal, keď tvrdil, že Gučík zaňho neloboval. V skutočnosti mu sprostredkoval schôdzku so Sulíkom.

Predseda SaS priznal, že sa stretol so Žilinkom medzi štyrmi očami. Nepovažoval to však za problém, keďže podobné schôdzky vraj absolvoval aj s Klimentom, Šantom či Čentěšom. Rozdiel bol však v tom, že v prípade Žilinku išlo o sprostredkované stretnutie, ktoré inicioval Gučík. „Veľmi ma to sklamalo,“ netají Remišová. Podľa nej lobovala za Žilinku aj ministerka Kolíková: „Keď prišla na začiatku s návrhom, že ho chce nominovať za generálneho prokurátora ako ministerka spravodlivosti, povedala som jasné nie. A dodala, že nebudeme robiť z ľudí bláznov – to znamená tváriť sa, že rozhoduje verejné vypočutie, no v skutočnosti ho budeme ignorovať, keďže si už vopred nominujeme ‚svojho‘ kandidáta.“ Remišová trvala na tom, že strana Za ľudí si najskôr všetkých vypočuje a na základe toho sa rozhodne. „Po hlasovaní v pléne sa Mária Kolíková na našom klube sťažovala, že je veľká škoda, že sme nedali Žilinkovi aspoň jeden hlas, aby to nevyzeralo až tak škaredo.“

Kolíková nepoprela, že sa pred voľbou naozaj stretla so Žilinkom.⁵⁶ Tvrdí však, že nič konkrétne mu nesľúbila: „Mojím favoritom bol Ján Hrivnák.“ To mohol byť aj jeden z dôvodov, prečo nakoniec tento prokurátor vypadol z užšieho výberu. OĽaNO ho totiž vnímalo ako človeka Márie Kolíkovej a Zuzany Čaputovej. Hrivnák získal ich „pečiatku“, hoci sa o to nijako nepričinil. „Na jeho smolu,“ priznal Matovič, ako

---

56/ Postoj.sk, 25. 1. 2023. *Ministerka Kolíková: S Matovičom už nie, karty bude rozdávať Hlas.*

o ňom uvažoval. „Nechceli sme posilňovať mocenské krídlo prezidentky na prokuratúre ani v súdnictve.“ Hrivnák sa nakoniec kandidatúry vzdal, aby vytvoril priestor pre „lahšie rozhodovanie“. V koalícii neprešiel, jasné dôvody nikdy nezazneli, tvrdí Remišová.

Matovič sa pred voľbou osobne stretol s dvomi kandidátmi – s Čentéšom a Klimentom. „U Čentéša som kedysi vypovedal, strávil som s ním pár hodín. S Klimentom mi dohodol stretnutie Sulík,“ tvrdí Matovič. „Je to možné, poznáme sa roky,“ pripustil líder SaS. Matoviča viac presvedčil Kliment, ktorý bol v jeho rebríčku kandidátom číslo jeden: „Lákalo ma, aby čistil prokuratúru človek zvonka. Ale chcel som si počkať na verejné vypočutie.“ Keďže Klimentovi nevyšlo podľa predstáv, postupne stratil i podporu OLaNO. Pre kauzu Cervanová ho odmietala aj časť SaS a Za ľudí. Z reálnych kandidátov zostal v hre len Žilinka. Nielen Hrivnák, ale ani Šanta totiž nezískal v koalícii dostatočnú podporu. „Pre niektorých kolegov z koalície bol problém, že ho nominoval Juraj Gyimesi,“ ozrejmuje Remišová.

Podľa nej mal Šanta počas verejného vypočutia výborné vystúpenie: „Pre stranu Za ľudí to bol jeden z prominentných kandidátov.“ Matovič mal však pocit, že ako prokurátor sa Šanta správal príliš extravagantne, respektíve, že na súdoch to bolo z jeho strany niekedy divadlo. Žilinka, ktorý na vypočutí zavádzal, bol u ľudí, na ktorých inkštinkt sa vtedy spoľiehal, v prvej trojke. Matovičovi ho odporúčal aj Nad: „Igor sa ma pýtal: tak, čo, Jaro? Žilinka áno alebo nie? Ja som mu odpovedal: chcel niečo spraviť s paragrafom 363, chcela ho zabiť mafia. Určite to bude lepšie ako Čižnár alebo Trnka.“ Neprekázali mu ani Žilinkove väzby s Gučíkom? „Je lepšie, že sa k tomu verejne priznal a nezatĺkal to. Mám informácie, že žije skôr utiahnutým životom. Viem si však predstaviť, že Gučík sa dokáže nalepiť na človeka,“ zastával sa ho Matovič.

Pred Žilinkovým zvolením za šéfa prokuratúry vraj veril, že bude imúnny voči akýmkoľvek tlakom. „Aj preto som sa s ním odmietol stretnúť. Niežeby ma o to žiadal on, iní chceli. Ale nešiel som tam, aby nemal pocit, že mi má byť nejako zaviazaný,“ povedal mi bez bližších podrobností Matovič. Ešte pred samotnou voľbou sa však udiali dve veci, ktoré otriasli dôverou, respektíve naštrbili vzťahy vo vládnej koalícii. Matovič najskôr vyhlásil, že ak zvolí niektorá z koaličných strán generálneho prokurátora s podporou opozície, OĽaNO odchádza z vlády.

Odvoloval sa na kuloárne šumy o politických dohodách, ktoré však nekonkretizoval. Všeobecne sa vtedy predpokladalo, že narážal na možné spojenectvo Sme rodina s opozíciou. Bol to odkaz Kollárovi? pýtal som sa Matoviča. „Nie. Borisovi som povedal na rovinu, čo spravíme, s ním mám celkom otvorený vzťah,“ odmietol líder OĽaNO. V skutočnosti podozrieval SaS: „Od človeka zvnútra strany, ktorému dôverujem, som počul, že rokovali s Pellegrinim a snažili sa nájsť spoločný postup. Z iniciatívy SaS a nie naopak, čomu som chcel zabrániť aj tým, že som pohrozil demisiou.“ Sulíkovi to vraj osobne tlmočil aj na rokovaní koaličnej rady. Predseda SaS však zákulisné pokusy o dohodu pri voľbe generálneho prokurátora poprel: „Nerokovali sme s Pellegrinim.“

Podľa Šeligu bolo napäté aj posledné rokovanie koaličnej rady pred voľbou generálneho prokurátora: „Pamätám si tú atmosféru, všetci boli ako na ihlách.“ V jednej chvíli vraj požiadal šéfa poslaneckého klubu OĽaNO Michala Šípoša, aby zavolať Matovičovi a prepol telefón na hlasitý odposluch. Premiér totiž nebol na schôdzke osobne prítomný. „Hovoril som, aby sme hlasovanie odložili, lebo Žilinka nie je dobrá voľba. Igor vtedy povedal, že ak vieme zabezpečiť hlasy pre iného kandidáta, tak ok, ale ak nie, ide sa voliť,“ opisuje Šeliga.

Matovičovu reakciu, respektíve odpoveď vnímal ako vyhýbavú. Podľa neho mohol využiť politickú silu, ako to urobil viackrát v minulosti. „Vo finále sa však ukázalo, že v zásade nemal so Žilinkom problém nikto: Kolíková, Sulík ani Kolár,“ tvrdí Šeliga. Nepriamo to potvrdil aj Matovič: „Keď sme na konci overovali podporu v jednotlivých poslaneckých kluboch, zistili sme, že jediný kandidát, ktorý by dokázal získať dostatočnú podporu, bol Žilinka. Preto sa stal generálnym prokurátorom.“

Potvrdilo to aj hlasovanie v pléne, kde získal Žilinka 132 zo 147 hlasov prítomných poslancov. Druhý v poradí – Tomáš Honz – dostal 15 hlasov, keď ho do nohy podporili všetci zákonodarcovia strany Za ľudí aj traja poslanci SaS: Ondrej Dostál, Peter Osuský a Radovan Kazda. „Som hrdá, že Žilinka nedostal hlas od nikoho z nášho klubu,“ hodnotí s odstupom času Remišová. Podľa nej zohral negatívnu rolu pri jeho zvolení aj Sulík: „Otočil hodinu pred voľbou generálneho prokurátora, na kľúčovej koalícnej rade. Boli sme dohodnutí na určitom poradí kandidátov, kde bol napríklad aj pán Šanta – a verili, že aspoň Sulík bude držať slovo. Na poslednú chvíľu však podľahol tlaku Sme rodina.“

Sulík si však myslí, že za zvolením Žilinku bola Matovičova intriga: „Vedel, že chcem Šantu, preto povedal svojim poslancom, že tento kandidát na just nie.“ Strana Za ľudí žiadala podľa Remišovej odložiť voľbu generálneho prokurátora na druhý deň, aby si to ešte raz do hĺbky prediskutovali, nikto z koalície to však nepodporil.

Najväčším prekvapením, respektíve paradoxom hlasovania sa však vtedy javila podpora parlamentnej opozície. Žilinku totiž podporili aj poslanci Smeru, Hlasu a LSNS.

Krátko po voľbe mi Matovič povedal, že ho to „trošku vyrušuje“. V princípe to však vnímal skôr ako snahu opozície

nakloniť si Žilinku: „Zrejme si myslia, že keď zaňho zahlasujú, tak im to nejako pomôže, rešpektíve, že im bude teraz držať stranu. Aj preto som považoval za dôležité dať dokopy koaličnú väčšinu, aby nemusel byť zaviazaný opozícii, ktorá zhumplovala Slovensko.“ Matovič bol zároveň presvedčený, že Žilinka sa aj napriek podpore zo strany opozície dokáže správať nezávisle. „Len dúfam, že bude mať dosť odvahy to čistiť. Mrzelo by ma, keby zvolil udržiavací mód,“ dodal vtedajší premiér.

O rok neskôr, keď musela generálna prokuratúra vysvetlovať prvé kontroverzné rozhodnutia – využitie paragrafu 363 v prospech Haščáka alebo Pčolinského – interpretoval podporu opozície dramatickejšie. Matovič už nehovoril, že ho to „trošku vyrušilo,“ ale že mu rovno „zablikala kontrolka“, keď videl, kto všetko za Žilinku hlasoval. „Vtedy som zapochyboval, či sme náhodou neposlúžili ako užitoční idioti. Keď sa Fico, Kotleba, Mazurek a Pellegrini dokážu zhodnúť na jednom kandidátovi, asi to nebolo úprimné presvedčenie o jeho kvalitách. Skôr som mal dojem, že za tým niečo bude,“ povedal mi Matovič na jeseň 2021.

Žilinka pritom vstupoval do ringu s povestou odborne zdatného prokurátora, ktorý sa osvedčil aj v boji proti ťažkým váham sofistikovaného organizovaného zločinu. Konkrétne proti mafiánovi Kočnerovi, ktorému robil problémy v kauzách ako Donovaly alebo Technopol. Žilinka nebol ticho ani smerom dovnútra prokuratúry: už v roku 2006 mi v rozhovore pre magazín .týždeň povedal, že „dozrel čas na otvorenie diskusie o potrebe zásadnej systémovej zmeny postavenia a úloh prokuratúry“. Za jednu kritickú vetu, ktorú vyslovili spolu s kolegom Jaroslavom Palkovičom, im následne špeciálny prokurátor Dušan Kováčik stopol polročné odmeny.⁵⁷

57/ tyzden.sk, 12. 2. 2011. *Prokuratúra žila z podstaty.*

Neskôr si dokonca Kočner podľa obžaloby objednal jeho vraždu, Špecializovaný trestný súd ho však v tejto veci oslobodil. Žilinka mal skrátka za sebou učebnicový príbeh, ktorý ho predurčoval na najvyššiu funkciu na generálnej prokuratúre. Podľa jedného z ľudí, ktorí s ním kedysi úzko spolupracovali, bol však hlad po funkciách zároveň jeho najväčšou slabinou. „Toto bolo zrejme od samého začiatku. Prekročil by aj pekelné brány, len aby sa stal generálnym prokurátorom,“ povedal mi pod podmienkou anonymity.

Napriek istým charakterovým črtám však málokto čakal, že po zvolení za generálneho prokurátora si nadobro zničí aj starostlivo budovanú povesť odvážneho profesionála, ktorý nikdy neuhne. Počnúc kauzou únosu Vietnamca, ktorú odklonil od Kaliňáka, po hromadné zneužívanie paragrafu 363 ako poistky pred trestným stíhaním oligarchov (Haščák), predstaviteľov silových zložiek (Pčolinský) aj vrcholových politikov (Fico, Kaliňák, Kažimír, Borguľa). Tým viac, že počas verejného vypočúvania kritizoval Žilinka toto ustanovenie slovami, že „robí len šarapatu“.

Rovnako nepochopiteľné je aj účelové stíhanie vyšetrovateľov NAKA okolo Jána Čurillu, ktorí stoja v prvej línii boja s korupciou a organizovaným zločinom na najvyšších miestach. Deje sa tak so súhlasom Žilinkovej prokuratúry, ktorá im zároveň odmieta sprístupniť všetky nahrávky ich služobných rozhovorov, na základe ktorých boli dokonca väzobne stíhaní. Nehovoriac o tom, že s týmito zvukovými záznamami, respektíve s ich textovými prepismi sa hrubo manipulovalo. A že ich zostrihané verzie sa pravidelne púšťajú na tlačových besedách strany Smer, ktorá má nahrávky komplet k dispozícii – na rozdiel od čurillovcov.

Aj preto sa v zainteresovaných kruhoch už viac ako dva roky špekuluje, čo je v pozadí náhleho obratu kedysi

nekompromisného prokurátora. Samotný Žilinka tvrdí, že je len „strážcom zákonnosti“. Zoznam tých, ktorým pomohol – aj krkolomný spôsob jeho argumentácie – však evokuje dojem, že nejde o náhodné konanie. Prvé tri mesiace po zvolení do funkcie sa pritom správal normálne, zhodujú sa prokurátori, ktorí s ním pracovne prichádzali do styku. Žilinka vraj podporoval zatýkacie akcie aj kolegov, ktorí sa venovali zložitým kauzám s veľkým spoločenským presahom.

„Všetko sa zmenilo po zadržaní Vladimíra Pčolinského. Žilinka viditeľne znervóznel, pričom hovoril, že sa môže na všetko vykašľať. Vtedy sme to vnímali ako divadlo, aby sme ho prehovárali, nech to nezabalí. S odstupom času si však myslím, že sa už necítil pri rozhodovaní slobodný,“ povedal mi dôveryhodný zdroj z prostredia prokuratúry, ktorý si neželá byť menovaný. O niekoľko mesiacov bolo Pčolinskému zrušené obvinenie, neskôr očistil Žilinka aj politické špičky Smeru. Na nahrávkach z poľovníckej chaty oligarchu Miroslava Bödöra sa pritom o ňom vyjadrovali spôsobom, ako by to bol aj ich človek.⁵⁸ Pčolinský bol síce nominantom Smeru, jeho trestným stíhaním sa však prekryli záujmy hnutia Borisa Kollára a strany Roberta Fica.

Bývalí koalíční politici sa zhodujú, že generálny prokurátor bol najdôležitejšou voľbou ich vládnutia. „To, ako to nakoniec dopadlo, bola najväčšia chyba vládnej koalície. Vyplynula hlavne z neprezieravosti poslancov OĽaNO, že umožnili, aby prešiel Žilinka,“ myslí si Remišová. Vyčítať politikom, ktorí mali o ňom len penzum informácií, že neodhadli, ako sa bude správať po zvolení do funkcie, je však diskutabilné. Nikto mu nevidel do hlavy, hoci niektoré signály naznačovali, že môže ísť

58/ Aktuality.sk, 2. 11. 2021. *Udalosť týždňa Mareka Vagoviča: Keď sa stretne mafia na chate u Bödöra.*

o problematického kandidáta. Určite boli aj vhodnejší adepti na tento post, rozhodla však demokratická väčšina.

Netreba zároveň zabúdať, že prvou voľbou bol v skutočnosti Daniel Lipšic. „Ako spoločného kandidáta ho nikto nespochybňoval,“ tvrdí Naď. Podľa neho mala z relevantných koalíčných politikov výhrady len Kolíková, ktorá nesúhlasila, aby bol v tejto funkcii neprokurátor. Viac však zavážil postoj prezidentky Zuzany Čaputovej, ktorá avizovala, že v prípade zvolenia nevymenuje Lipšica za generálneho prokurátora. V minulosti bol totiž aktívnym politikom, ako advokát zároveň zastupoval Matoviča aj Kisku, takže bol v potenciálnom konflikte záujmov.

Lipšic sa stal napokon špeciálnym prokurátorom, pričom zvonka to vyzeralo ako výmenný politický obchod medzi OĽaNO a Sme rodina. To znamená, že Obyčajní ľudia ako najsilnejšia koalíčná strana presadili Žilinku za generálneho prokurátora. A kollárovci zabezpečili recipročne hlasy pre Lipšica ako špeciálneho prokurátora. V tom čase s ním totiž nemali žiadny problém, naopak: s viacerými predstaviteľmi hnutia (Krajniak, Pčolinský) mal nadštandardný vzťah. Všetko sa zmenilo až po obvinení bývalého šéfa SIS Vladimíra Pčolinského.

Matovič potvrdil, že Lipšic ako špeciálny prokurátor bol aj výsledkom politických dohôd s hnutím Sme rodina. „Pôvodný úmysel bol, aby sa stal generálnym prokurátorom. Keď sa však prezidentka vyjadrila, že by ho nevymenovala, pristúpili sme k plánu B, ktorým bol Žilinka,“ povedal mi v osobnom rozhovore líder OĽaNO. „Bola to v podstate jediná možná cesta, pretože Žaludi boli zaseknutí. Ich odpor aj trucovitosť hlavy štátu spôsobila, že sme museli uzavrieť dohodu s tými, s ktorými sme to dokázali vyskladať: Sme rodina a SaS,“ tvrdí Matovič.

Je však otázne, či išlo o trucovitosť Zuzany Čaputovej, keďže Lipšic ako potenciálny generálny prokurátor vyvolával

otázky o svojej nezávislosti. Iná vec je, že prax nič také nepotvrdila: v čase, keď bola v hre jeho kandidátúra, to však nikto negarantoval. Lipšic mal síce za sebou priamočiary príbeh bojovníka s oligarchiou, mafiou aj skorumpovanými politikmi. Jeho mentálna blízkosť s istým politickým prostredím však vzbudzovala – prinajmenšom teoreticky – oprávnené pochybnosti. Vzhľadom na situáciu, v akej sa nachádzalo Slovensko, však mala rovnakú váhu aj téza: na hrubé vrece hrubá záplata. Nespravila teda prezidentka chybu, keď ho odmietla ako kandidáta na generálneho prokurátora?

Čaputová mi povedala, že ani dnes by sa nerozhodla inak. „Na čele inštitúcie, ktorej úlohou je trestne stíhať aj politikov, by nemal byť človek, ktorý bol ešte donedávna politicky činný. Nehovoriac o tom, že bol aj na kandidátke strany, ktorá neskôr vyhrala voľby – a cez poslancov potom ovplyvňovala aj výber generálneho prokurátora,“ vysvetľuje prezidentka. Lipšic sa stal v roku 2016 poslancom parlamentu za OĽaNO, o štyri roky neskôr vyhralo hnutie voľby. „Keby sme si dali test Ficom, tak by sme otvorili dvere aj Kaliňákovi ako potenciálnemu kandidátovi na generálneho prokurátora. Lipšica si veľmi vážim odborne aj hodnotovo, ale na čele tejto inštitúcie by mal byť niekto iný,“ dodala Čaputová. Ako špeciálneho prokurátora ho nenamietala, v tomto prípade však nemala menováciu právomoc.

Prezidentka odmieta aj kritiku, že konala neskoro, pokiaľ išlo o zneužívanie paragrafu 363 generálnym prokurátorom. Podnet na jeho preskúmanie Ústavným súdom totiž iniciovala až pol druhu roka po tom, ako Žilinka, respektíve jeho podriadení prvýkrát zrušili obvinenie voči vplyvným osobám. Okrem toho, už v decembri 2021 napadla na Ústavnom súde spomínaný paragraf skupina poslancov na čele s Alojzom Baránikom (SaS). „Som presvedčená, že terajšie znenie paragrafu

363 a právomoci, ktorými na jeho základe disponuje generálny prokurátor, neprimerane zasahujú do nezávislosti súdnej moci, ale tiež neprispievajú k budovaniu dôvery v justíciu,“ zdôvodnila svoje podanie Čaputová.

Podľa vlastných slov však čakala na iniciatívu zo strany vládnej koalície, ktorá dokonca vytvorila komisiu, ktorá mala pripraviť novelu príslušného zákona. „Predpokladala som jednoznačný legislatívny rez, ktorý by upravil aj paragraf 363. Rok sa o tom hovorilo, nič sa však nestalo. Medzitým prišli ďalšie sporné rozhodnutia prokuratúry, takže sme sa rozhodli konať,“ hovorí prezidentka. „Naším návrhom sme v podstate rozšírili podanie skupiny poslancov. Videli sme tam ešte priestor pre ďalšie argumenty, ktoré by mohli byť relevantné pri rozhodovaní Ústavného súdu.“

Prezidentka tiež čelila výčitkám, že nepodala na Žilinku disciplinárny návrh. Opakovane ju k tomu vyzýval hlavne poslanec Šeliga, ktorý doručil jej kancelárii aj príslušný podnet. „Intenzívne sa zaoberáme aj touto témou, analyzujeme každú jednu trišestťojku. To, čo sa zvonku javí ako exces, však treba aj preukázať – ako zjavnú svojvôľu pri rozhodovacej činnosti prokurátora,“ povedala mi Čaputová s tým, že momentálne nie je veľká šanca, že prípadný disciplinárny návrh by uspel na súde. „Nechcem spraviť krok, ktorý by posilnil Maroša Žilinku, že jeho rozhodnutia boli správne, hoci disciplinárny senát na to vôbec nedáva odpoveď.“

Podľa nej by konštatoval akurát to, či sa generálny prokurátor dopustil disciplinárneho deliktu. „Neúspech prípadného podania by však mohol legitimizovať aj právne nesprávne rozhodnutia podľa paragrafu 363, keďže voči tomu neexistuje opravný prostriedok, čo je obrovský problém.“ Prezidentka však nevyhlásila, že disciplinárny návrh na Žilinku podajú neskôr. „Pribúdajú ďalšie trišestťojky, takže nekonzistentnosť

a pestrosť rozhodovania prokuratúry sa možno bude dať lepšie zdokumentovať. Pracujeme na tom s našimi právnikmi,“ dodala Čaputová.